

बुद्ध्यात्मके प्रमातरि विचारिते श्वजाघनी भक्षणेऽपि पुण्यमस्तीति जाने ज्ञानोत्पत्तियोग्यं शरीरमपथेनापिरक्ष्यमेवेति भावः मोहात्मके कर्तृत्वाद्यमिमानभाजियथा श्वभक्षणे दोषस्तथैव तत्र विषयेऽस्ति संशयात्मान्यतरस्यात्मनो दृढपरिग्रहाभावात् तथापि श्वभक्षणमात्रेण त्वादृशः श्वपचो हं न भविष्यामि तपसा दोषं दूरीकर्तुं शक्नोस्मीति भावः ॥ ८० ॥ इदं श्वजाघनी भक्षणजं दुःखं पापं गोपनीयं गूहनीयं त्वया क्रियमाणं निरसनीयमिति मे बुद्धिर्निश्चितास्ति ततो हं दुष्कृतः पापीयानपि अब्राह्मणोऽपि त्वामुपालभेयः सोऽहं सत्रं कैतवकारी अस्मि सत्वमिति पाठे सत्वं प्रसिद्धो विश्वामित्रस्त्वां यदब्राह्मणोऽहमुपालभेऽतः दुष्कृतोऽस्मीति यो जना ॥ ८१ ॥ धर्मधर्मानुशासने ॥ ८२ ॥ ८३ ॥ ८४ ॥ पापलोकोऽवलिप्तौ चेति समासः प्रतीच्छन् प्रतिगृह्णन् ॥ ८५ ॥ ८६ ॥ ८७ ॥ कार्येत्याये प्राणात्यये भक्ष्यमपि भक्षणीयमिति भक्ष्या भक्ष्यविधेरप

बुद्ध्यात्मके व्यक्तमस्तीति पुण्यं मोहात्मके यत्र यथा श्वभक्ष्ये ॥ यद्यप्येतत्संशयात्माचरामि नाहं भविष्यामि यथा त्वमेव ॥ ८० ॥ श्वपच उवाच गोपनीयमिदं दुःखमिति मे निश्चितामतिः ॥ दुष्कृतो ब्राह्मणः सत्रं यस्त्वामहमुपालभे ॥ ८१ ॥ विश्वामित्र उवाच पितृभ्यो दकं गावो मंडूकेषु रुवत्स्वपि ॥ न ते धिकारो धर्मे स्ति माभूरात्मप्रशंसकः ॥ ८२ ॥ श्वपच उवाच सुहृद्भूत्वानुशासे त्वां रुपा हित्वयि मे द्विज ॥ यदिदं श्रेयसाधत्स्व मालोभात्पातकं कृथाः ॥ ८३ ॥ विश्वामित्रः सुहृन्मे त्वं सुखेऽप्युश्वेदापदो मांसमुद्धर ॥ जाने हं धर्मतोत्मानं शौनीमुत्सृज जाघनीं ॥ ८४ ॥ श्वपच उवाच नैवोत्सहे भवतो दातुमेतां नोपेक्षितुं हियमाणं स्वमन्नं ॥ उभौ स्यावः पापलोकावलिप्तौ दाता चाहं ब्राह्मणस्त्वं प्रतीच्छन् ॥ ८५ ॥ विश्वामित्र उवाच अद्याहमेतद्विजिनं कर्म कृत्वा जीवं श्वरिष्यामि महापवित्रं ॥ स पूतात्मा धर्ममेवाभिपत्स्ये यदेतयोर्गुरुतद्वै ब्रवीहि ॥ ८६ ॥ श्वपच उवाच आत्मैव साक्षी कुलधर्मकृत्ये त्वमेव जानासि यदत्र दुष्कृतं ॥ यो त्याद्रियाद्भक्ष्यमिति श्वमांसं मन्येन तस्यास्ति विवर्जनीयं ॥ ८७ ॥ विश्वामित्र उवाच उपादाने खादने चास्ति दोषः कार्येत्याये नित्यमत्रापवादः ॥ यस्मिन् हिंसाना नृत्तं वाच्यलेशो भक्ष्यक्रिया यत्र न तद्वरीयः ॥ ८८ ॥ श्वपच उवाच यद्येष हेतुस्तव खादने स्यान्न ते वेदः कारणं नार्यधर्मः ॥ तस्माद्भक्ष्ये भक्षणे वा द्विजेंद्रदोषं न पश्यामि यथेदमत्र ॥ ८९ ॥ विश्वामित्र उवाच नैवातिपापं भक्ष्यमाणस्य दृष्टं सुरांतु पीत्वा पततीति शब्दः ॥ अन्योन्यकार्याण्यथा तथैव न पापमात्रेण कृतं हिनस्ति ॥ ९० ॥

वादोऽस्ति तथाच सूत्रं सर्वान्मानुमतिश्च प्राणात्यये तद्दर्शनादिति यत्रा भक्ष्यक्रिया अभक्ष्यतापादकं वाक्यं तच्छास्त्रं गरीयो न यतः यस्मिन् भक्ष्यभक्षणे हिंसानृत्तं च न इदमेव द्वयं अधर्मस्य ज्ञापकं किं तर्हि भक्ष्या भक्ष्यशास्त्रमनर्थकं नेत्याह वाच्यलेश इति भावप्रधानो निर्देशः तत्र वाच्यत्वस्य निश्चयत्वस्य लेशमात्रं न तु तद्विज्ञानात् तदवश्यं तं निश्चयमित्यर्थः ॥ ८८ ॥ हेतुः प्राणपोषणेच्छास्ति कारणं प्रमाणं भक्ष्ये भक्षणे अभक्षणे इति च्छेदः ॥ ८९ ॥ अतिपापं हिंसावदभक्ष्यं भक्ष्यमाणस्य न दृष्टं पततीति शब्दः शब्दशास्त्रस्याज्ञा मात्रं परंतु पापहेतुर्मुख्यो हिंसाख्योऽत्र न दृश्यत इति भावः अन्योन्यकार्याणि मैथुनानि पापमात्रेण कृतं पुण्यं हिनस्ति नाशयति तेन ईषत्यापोत्पत्तिरस्तु न तु ब्राह्मण्यादिधर्महानिरस्तीति भावः ॥ ९० ॥